

ÍGY ÍRUNK MI!

2012. február

Molnár Kristóf (9.B) írása

A legnagyobb fürkészek

(A rejtélyek kulcsai)

Mióta az emberiség megjelent a Földön, mindig is voltak és lesznek olyanok, akik jogtalanul és sokszor ravaszul elveszik embertársaik legértékesebb tulajdonait s akár életüket is. Számptalan megoldatlan bűnügy aktáit veszik elő újra, és ártatlan embereket mentenek meg páratlan módszerekkel a legjobb magánnyomozók, akiknek nagyon sokat köszönhetünk.

A különöc (aki a szálakat egy biztonságos helyről mozgatja)

Nem tud aludni. Forgolódva fekszik párnái között, s csak az óra halk kattogását figyeli megterhelt, kimerült idegekkel.

– Nem bírom tovább! – ezt suttogja, miközben letörli a homlokán megjelenő verejtéket. Az ablakhoz tántorog, és megkönnyebbülten tapasztalja, az eső elállt, s kezd világosodni. Finom lakkcipőjét és kabátját felhúзва odébb teszi az ajtó elől a széket, és óvatosan kinyitja ajtaját. Huzat csapja meg. Köpcös, elegáns alakként suhan át egy angol szálloda dohos szagú, sötét folyosóján. A lába megremeg az izgalomtól, minden idegszála megfeszül. Hajnal van. A máskor nyüzsgő szállodában csak az ő lakkcipőjének tompa kopogása hasít a nyomasztó csöndbe, amely szinte megbéklyózza. Amíg nem jön a távirat, veszélyben van. Elér a portáshoz, aki a fáradságtól roskadozva üdvözli. Egy nagy üvegajtón kicsi fény szűrődik be, a teraszé. A különös alak elhúzza a kívül nyirkos, bepárasodott ajtót. Mélyet szippant a friss hajnali levegőből, majd egy székre telepszik. Még érezni az éjszaka benszorult dohányfüst és alkoholgőz illatát. Mennyi minden rekedt meg ezen a helyen. A sok polgári család, melyekben a felszín alatt annyi gyűlölet és irigység van. A sarokban egy tipikus angol család ül, akik furcsán méregetik a kis külföldit, aki éppen pipájával bajlódik. Finoman fújja ki a füstöt, apró köröket leírva és kalapját fejébe húzva vár.

„Gyerünk!” – gondolja. Fél óra sem telik el, amikor szirénázva rendőrkocsi fékez a kavicsos feljárón. Kopognak a lábak, s útjuk egyenesen a teraszon ülő nyomozóhoz vezet. Az ezredes megszólal.

– Igaza volt!

– *Ho aspettato mio amico per questo!* (Erre számítottam barátom.) – mormolja rendezetlen bajsza mögött a precíz olasz. A gyilkos elfogásával minden bizonytalanság három ember életét mentette meg.

A maximalista (aki tettekkkel, cselekedetek útján próbálja megoldani a problémát, és éjjel nappal-nyomot keres)

– Jöjjön, kedves barátom! Nem feketünk itt, amikor életek forognak veszélyben. Két ember már meghalt, nem nézhetjük tovább a rendőrség tétlenségét. Vegye a felöltőjét, mindkét helyszínt megvizsgáljuk. Mrs. Naughton! Készítsen egy kávét!

Barátja és egyben lakótársa, Morison ezredes álmosan és dühösen kászálódott le az ósdi heverőről, majd órájára pillantott: éjfél múlt öt perccel. Készülve a Crofts-nál mindennapos akcióra, le sem vette ruháját, cipőjét, ugrásra készen várt. Álmos szemmel vacogó fogakkal nézte barátját, aki összekulcsolt kézzel ült íróasztalánál.

– De hát Crofts, azért ez mégis csak túlzás! Mit keresünk?

– A bizonyítékot kedves barátom, a bizonyítékot.

A kávé hátrahagyva rohant ki a magas, sétatálcás Crofts. A tetthelyre, egy tóhoz érve azonnal tanúbizonytságot tett zsenialitásáról, s ellenkezést nem tűrő monológba kezdett.

– Nem tudják, mi volt a gyilkos fegyver, mi? – Zseblámpájával a földre világítva folytatta. – Látja, itt a fű vörös lett, ez egy vérnyom, s a talaj be van nyomódva. Itt több napig hevert egy kő, mely a gyilkos fegyver volt. Itt a lábnyom, a hajszál, a szivarról lepotyogott hamu. De ahhoz, hogy biztos legyek, be kell törnünk a második helyszínre, a Bennett-birtokra.

Beérve a házba, Crofts az ablakhoz rohant, s erősen fújtatott. A szél kezdett viharossá válni, s lassan elnyúltak a hideg ablakon az esőcseppek. Gondolkozott. Morison tudta, ilyenkor nem szabad bántani. Hirtelen meggyújtott egy gyertyát, oldalán lassan folyt le a viasz, miközben ő az asztalhoz lépett, ahol egy buszmenetrendet fogott a kezébe. Ki volt emelve benn egy útvonal. London–Richmond. Majd kutatni kezdett. Megvizsgálta a záraknál lévő karcolásokat, a szőnyeg elszíneződését, a kis szövetdarabokat, a fiókokat. Egyszer csak felkiáltott

– Már mindent értek! – s egy levelet emelt a magasba. Az egész csak félrevezetés. Látja a rondán írt sorokat, majd a gyöngybetűket? Minden egyes szép sor egy megállót jelöl. De Richmondig nincs ennyi megálló.

Hirtelen megfordult, s az értetlen Morison ezredest hátrahagyva meg sem állt a rendőrségig. A gyilkost két nap múlva elfogták... Négy embert mentett meg a haláltól.

A pletykafészek (az ártatlan öreg néni, akiben mindenki vakon megbízik)

Zár kattan egy vastag ajtón a granadai kastélyban. A bútorokkal telezsúfolt, barokk hatást keltő szobában a gyönyörű kékszemű színésznő, Katharina ébredszik elsőként, s az útja egyből anyjához vezet. Mezítláb oszon végig a folyosón, majd kopog. Válasz nem jön, így hát benyit. Édesanyja békésen alszik. Az ablakához megy, és óvatosan felhúzza a vékony redőnyt. Gyönyörű kilátás tárul elé: végtelen tenger, sirályok. Mégis gondterhelten tekint a jövőbe. Édesanyja, Gabriella egy nagy ásítás kíséretében meg is kérdezi:

– Mi nyomja a lelkedet kicsim?

Allen kicserepedett szájába harap, s mély lélegzetet vesz.

– Rossz érzésem van, anya. Tudod, Jack, szeretett fiad egy veszélyes szektába keveredett. Itt a 70. születésnapod, s muszáj idecsődíteni az egész családot? Nem gondolod, hogy ez rossz ötlet? Olyan egyedül leszek. – Miközben ezt mondta, egy pillanatra fogva tartotta anyja tekintetét, aki felült az ágyon.

– Ne aggódj, lesz kivel beszélgetned, hiszen jön Mrs. Stilman is.

– Geneviève? Pont ez az! Ő akárhova megy, ott mindig történik valami.

– Ne aggódj, Kat!

(Két hét múlva taxi robogott a macskaköves úton a kastélyhoz. A házigazda, a születésnapos haldoklott, mert sztrichninnel megmérgezték. Mire Dr. Sheppard kiért, már nem volt esély segíteni.)

Mrs. Stilman elhatározta, mindent bevet. Nyugodtan lépeget fel egy kopott lépcsőn, és hallgatózik. A szobából jövő fenyegető hangok a szellőzőben halnak el. A sok hallgatózás,

indokolatlan megjelenés mellett miközben a rendőrség egy helyben toporgott Geneviève kinyomozta az ügyet. A szerény, öreg hölgy a nyomozóért küldet, majd magukra zárja az ajtót.

A nyomozó értetlenül néz az öreg hölgyre, miközben ő nevetve kezd a történetbe. Kiderült, hogy az inas Gabriella egy balesetből született gyermeke volt, akit nevelőotthonban tartott, s mindezekért így állt bosszút.

– Tudja, nyomozó úr, néha nem a tényeket, hanem az emberek jellemét, természetét kell vizsgálni. De hát honnan tudná? Hisz Ön még fiatal.

A felügyelő learatta a babérokat, miközben Mrs. Stilman nem maradt más, csak egy ártatlan, öreg néni. Később kiderült, a gyilkos folytatta volna a mészárlást.

A történetekből jól látszik, hogy mindannyian emberéleteket, a világ legnagyobb értékét mentették meg. Mégsem válnak hőökké, mindenki természetesnek veszi, hogy életet mentsenek. Manapság reflektorfénybe kerülnek a sportolók, énekesek, miközben Őket van, mikor semmibe veszik.